

ЛОША СНАХА

(Сценка по народна приказка)

Стоянъ (младъ мъжъ. Завързва торба). Петрано!

Петрана (показва се). Какво искашъ, Стояне?

Стоянъ. Извади ми мотиката. Ще отида до градината да оправя вадитъ, че сж се развалили отъ дъжда.

Петрана. Ей сега, Стояне!

Стоянъ (спира я). Ами мама къде е?

Петрана. Тука е, Стояне — на двора. Храни кокошкитъ. Нали я знаешъ — безъ работа не може. Колко ѝ думамъ да седне, да си почине, ама на — не ще. Такава си е!

Стоянъ. Е, какъ поминавате съ мама: разбирате ли се, ти почиташъ ли я, помагашъ ли ѝ.

Петрана. Като

сжща майка я имамъ, Стояне! Що ме питашъ?

Стоянъ. Рекохъ така да видя, дали си живъте.

Петрана. Нъма що да питашъ, Стояне: тя за менъ е повече отъ майка. Само гледамъ какъ да ѝ угодя. Хичъ недей да те е грижа!

Стоянъ. Добре, Петрано, така те искамъ. Ха иди сега ми извади мотиката, па проскочи завчасъ и до свата Горанъ — и той искаше да ходи на градинитъ.

Петрана (излиза). Сега, Стояне, ей сегичка.

Стоянъ (стѣга си опинцитъ).

Майката (влиза). За къде се стѣгашъ, синко?

Стоянъ. Ще отида до градината да пооправя вадитъ, че вчерашниятъ порой ги е изпоразвалилъ.

